

[Statsministeren.]

vikling i Grønland, når han fortegner så stærkt, som han her har gjort det.

Hr. Aksel Larsen sagde, at jeg havde været lidt utilfreds med hans vredladne tone. Jeg vil gerne sige: nej da, det er jeg ikke spor utilfreds med. Tværtimod vil jeg da gerne sige, at jeg har egentlig aldrig syntes, livet har været hårdere ved hr. Aksel Larsen end i de 14 måneder under S-SF-flertallet, hvor han blev tvunget til at gøre vold på sine naturlige evner som kritisk bedømmer. Det synes jeg er den mest tragiske periode i hr. Aksel Larsens liv, jeg kan få øje på. Så det er jeg da ikke spor utilfreds med, tværtimod. Men jeg må jo rigtignok sige, at når hr. Aksel Larsen stiller en række spørgsmål til mig, hvor han kan finde svar på næsten alle ved at læse min åbningstale, kan han da ikke med rimelighed forlange, at jeg skal tage tingets tid ved at føle mig forpligtet til at svare en gang til.

Det gælder f. eks., når hr. Aksel Larsen rejser spørgsmålet om forureningen og siger, om der da slet ikke er noget, regeringen og statsministeren mener der kan gøres med det samme, og der så netop i åbningstalen står, at det mener vi der er, og det vil blive gjort. Eller når hr. Aksel Larsen spørger: hvad er egentlig begrundelsen for regeringens økonomiske politik? Var det, fordi man havde brug for pengene af hensyn til statsregnskabet, eller var det, fordi, som statsministeren sagde, vi havde et nødvendigt behov for at afdæmpe et efterspørgselspres? Ja men når jeg i åbningstalen netop giver den oplysning, at den sidste halvårsoversigt, finansministeren har afleveret til finansudvalget, viser, at kasseoverskuddet stiger ud over det, regeringen har forventet og opstillet som mål, er svaret jo givet. Og så vil jeg da gerne sige, at der er da ikke nogen modsætning mellem, at landbrugsministeren kan sige i Otterup, at vi har brug for disse penge, og det, jeg siger her: ja, vi har brug for disse penge for at afbalancere den samlede efterspørgsel, for at afbalancere økonomien. Det er elementært, min kære Watson.

Må jeg så sige til hr. Aksel Larsen om punktskatterne, at jeg kan ikke dirigere den form, folketinget og folketingsudvalgene skal foretrække, men det, vi i sidste samling har valgt fra regeringens side, og det vil

også ske i denne samling, er at sende områder under den indirekte beskatning, under forbrugsbeskatningen, til bedømmelse i udvalg. Det gør vi som sagt også i denne samling. Og så var det, jeg gjorde opmærksom på, at vi kunne godt lade være med det og i stedet lægge op til en generel debat og en kulegravning, som vi er enig med hr. Aksel Larsen i skal foretages også i folketinget. Men der er jo forskellige metoder, og vi har anset den metode for bedst, hvorefter man lægger de ting frem, som vi skønner det er nødvendigt at få behandlet omgående.

Må jeg så endelig sige til hr. Aksel Larsen, for igen at vende tilbage til den vredladne tone, at hr. Aksel Larsen siger, at han må heller ikke gå over for rødt lys, og når jeg taler om, at man ikke sådan kan magt-dirigere, så er det jo en magtdirigering, men jeg vil da formentlig ikke have noget imod, at han efterlever den magtdirigering. Jeg vil gerne sige til hr. Aksel Larsen: nej, hvad færdselsreglerne angår, da vil jeg ikke have noget imod, at han følger dem. Jeg synes, vi i fællesskab skal være enige om, at der er jo bitre erfaringer, der gør, at vi egentlig synes, at han skulle respektere dem i fremtiden.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at han ønskede, at der skulle gives — om det nu skal være statsministeren eller Grønlandsministeren eller folketingets præsidium, der skulle foranledige det — en mulighed for, at samtlige folketingets medlemmer inden for en kortere årrække kunne komme på besøg i Grønland. Det synes jeg er en principielt rigtig tankegang, men den er jo urealistisk. De særlige rejseforhold på Grønland gør, at det simpelt hen ikke vil kunne magtes inden for en kortere årrække. Derimod synes jeg, at det ville være rimeligt, at vi fandt en ordning, så et dækkende antal fra alle partigrupper inden for en kort årrække, f. eks. inden for en folketingsperiode på 4 år, kunne komme på et besøg i Grønland og danne sig et indtryk, sådan at man ad den vej kunne sikre i grupperne så megen direkte indsigt i problemerne som muligt, og vi vil gerne fra regeringens side medvirke til at finde en sådan udvej.

Så vil jeg gerne sige lidt til hr. Helge Nielsen og hr. Arne Larsen, som jo begge beskæftigede sig med problemerne omkring boligpolitikken.